
Kovács István

TÜKRÖZŐDÉS

Egyszerre látni szemközt önmagunkat –
egymásnak háttal állva,
tükörrel takart jelenvalóságunk
állítása és tagadása.
Mélységük közepén a lélek
préselt, akár a pára-ujjak.
Kettőnk mozdulatlansága közt
bizonyosságot ki tudhat?

A TÉR TÖREDÉKEI

Kert. És temető. Fölöttük a várrom...
S árnyai között a hű halálraítélt.
Ahol címersast rebbent föl a zászló,
széthasadozik a kör-rámázott kék ég.

Odébb hálóval gúzsba kötött tőkék.
És kegyelemlovésként egy-egy csattanás...
amelyre összerezzenek a körkép
alján szuronyrohamra induló bakák.

Mindabból, mink volt, ez maradt...: egy karton?
De rajta a romvár családi örökség...
A padlástér is lehet templomcsarnok,
s a körmünkre égő gyufaszál orokmécs.